

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan, izvzemši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijaške velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. **Opravništvo**, na katero naj se blagovoljjo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

Peterburg 17. jul. Oficijalno. Po ostrem boji, ki je cel dan trajal, udalo se je utrjeno mesto Nikopolj 15. julija zjutraj brezpogojno. Rusi so ujeli dva paša in 6000 mož turške regularne vojske.

Dunaj 16. jul. Rusi so z naskokom vzeli včeraj vas Šerkovico pri Nikopolju in obseli visočine, s katerih se da Nikopolj obstreljevati, a denes so vzeli od Turkov zapuščeni Nikopolj.

Oficijalna ruska depeša poroča: Ruska avantgarda je šla 13. t. m. čez Balkan brez jednega strela. General Gurko (ali Gusko) je 14. t. m. zasel Kiankiöj. 300 zasačenih nizamov se je povleklo v vas Kondro nazaj.

Bukurešt 16. julija, o póludne. — Od denes zjutraj vihra ruska zastava na trdnjavi Nikopolji, katero so Turki zapustili.

Carigrad 16. jul. Osemnajstruskim bataljonov, katere so vodili Bolgari, prišlo je čez Balkan v soteski Šipka in so posedli Jeni-Sagra. Vse turške vojske, ki so bile na razpolaganje, poslano so brž v Adrijanopolj.

Carigrad 17. jul. Na porti se govori, da je Reuf-paša zavrnil 18 ruskih bataljonov, ki so preko „železnih vrat“ čez Balkan prišli. — Železnica mej Varno in Ruščukom le še do Ražgrada vozi. — Mehemet-Ali je v Niš prišel.

Šumla 16. jul. Ruske predstraže so

pri Vetovi pretrgale železnico mej Ruščukom in Varno.

Bukarešt 16. jul. Ruski car je obiskal Trnovo in je bil od Bolgarov navdušeno sprejet.

Carigrad 15. julija. Jeden oddelek kozakov je prišel pred Jenidžekoj (pod Ruščukom). Od tu se je nove turške vojske v Bulgarijo poslalo. — Sulejman-paša pride konec tega tedna v Bulgarijo.

Ipek 13. julija. (turški vir.) Pred Bajazid je prišlo veliko število Rusov, ki so Turke prijeli. Turki so se morali velikej premoči umakniti. Ko so Turkom pomoči prišle, morali so se Rusi, izgubivši 600 mrtvih zopet v Karabulak, tri ure od Bajazida nazaj pomakniti.

Belgrad 15. julija. V včerajšnjih volitvah po kmetskih občinah so bili opozicionalci zopet voljeni.

Peterburg 15. julija. Oficijalno se poroča iz Kavkaza: General Alhasov je 13. julija poprijel ofenzivo in prognal sovražnika iz njegovih utrjenih mest. — General Tergusakov, ko je pomeknil se na Bajazid nazaj, nij mogel tam ostati, ker je mesto popolnem razdejano in z gnjijočimi mrtvci obkuženo.

Peterburg 14. julija. Ruske avantgarde so Gabrovo dosegle.

Carigrad 15. junija. Ismail-paša in Faik-paša se pripravljata prestopiti rusko mejo proti Erivanu. Rusi se zbirajo na severu od Karsa.

Carigrad 14. julija. „Agence Havas“ poroča, da Rusi priprave delajo, da bodo turško vojsko, ki je pred Ruščukom,

prijeli. Velika bitka je v Bulgariji vsak čas pričakovati.

Cetinje 13. julija. Črnogorski poveljnik Pero Pejović poroča, da je 10. jul. Turke pri Tari pretepel in šest turških vasij posedel.

Zadar 14. julija. Črnogorski knez je ukazal več bataljonov okolo Nikšića zbrati, da to trdnjavo oblegajo.

Carigrad 13. julija. Mej 40.000 Rusi, ki so okolo Zaima zbrani in pa mej vojsko Muktar-paše ter garnizijo iz Karsa se pričakuje bitva.

Krakovo 14. jul. Iz Varšave poročajo, da so te dni šle nove velike čete po brzej železnici čez Harkov v Kavkaz. V moskovskem okraji se dela prostovoljska legija za kavkazsko armado.

Berlin 15. jul. Upor v Kavkazu zoper Ruse baje raste. Mohamedanski duhovniki pridigujejo, da se je sultanu sanjalo, da z neba padajo sablje kakor dež, in da to pomeni splošni upor mohamedanskih ljudstev zoper Ruse in kristijane.

Vojska.

Slava! Za vsako slovansko srce so prišle včeraj in denes vesele novice z bojišča naših bratov Slavjanov Rusov! Vzeli so turško trdnjavo na Dunavu Nikopolj, tam ujeli prvi dan boja naenkrat 6000 Turkov redne vojske! In ne dovolj na tej sijajnej zmagi, — prešli so v drugem oddelku uže celo čez gorati Balkan do Jeni Zagra (Eni Sara), v sredi mej Adrijanopoljem in Trnovim! To so radostne novice! To bode potrl sovražnike Slovanstva, ki so uže zabavljali na rusko ne-

Listek.

Prižigalec.

(Roman, v angleškem spisala Miss M. Cummins, poslovenil J.)

Drugi del.

Dvajseto poglavje.

(Dalje.)

Oblik vsakdanje šege, silovitih mej, ki često omejujejo izraze naravnega čutstva, nij poznala naravno odgojena Emilija. Ona in Filip sta se ljubila uže v otročjih letih, ločila sta se, predno so ta otročja leta popolnem minola, ter sta se sedaj zopet našla kot otroka. Mnogo let je bila odločena od sveta, ter je živela le blagim spominom minolosti. Svet je nij bil okužil in ohranila je bila vso nedolžnost prostosrčne devojke, vso živost in čvrstost svoje spomládi; Filip, ki se nikdar rad nij dal vezati z drugimi vezmi, kot s katerimi so ga bile vezale okoliščine in sile, je čutil, da se mu še enkrat povrača mladost, ko je Emilija

položivši mehko svojo roko na njegovo glavo, slavila Boga zarad njegove vrnitve. Videti nij mogla, kako mu je čas posivil lase in z otožnostjo obsenčil lice, katero je ljubila. Ali je prišel v podobi gorečega mladeniča, kot ga je bila zadnjikrat videla, ali v podobi moža srednjih let in sivih las, čegar starost so radovedneži težko uganili, ali pa v podobi nebeškega angelja, kot si ga je v svojih sanjah o nebesih slikala, to je bilo vse jedno za njo, katere svet je bil svet duhov.

Ko pa je videl Filip lice slepe devojke, katero pogledati se je bil skoro bal, da se je svetilo svete ljubezni, zdelo se mu je obdano z nebeško svetlostjo. In ravno zato je to združenje bilo bolj nebeško nego pozemeljsko. Ko bi se bila probudila onostran groba, ko bi se bili našli njuni duši v rajski deželi, kjer se dolgo ločeni zopet vidijo, njuna radost bi bila komaj čistejša, njuna sreča komaj jasnejša.

Ko je bil slišal Filip iz Emilijinih ust povest njenih nad, njenega strahu, njenega ob-

upanja; ko je Emilija, poslušavši žalostne dogodbe njegovega življenja mnogokrat poljubila roko, ki jo je še vedno stiskala, in je prelila marsikatero solzo sočutja in usmiljenja, zavedala sta se le še popolnem dolgo zadrževanega daru: ta jima je bil sedaj popolnem podeljen, ter je obečal, da bode še na zemlji venčal njune dneve.

Emilija se je jokala slišavši povest o Lucijinih skušnjah in težavah in o njenej zgodnej smrti. Ko pa je izvedela, da je Jerica Lucijin in Filipov otrok, katerega je bila vzela v skrb svojega srca, ter ga z najzvestejšo ljubeznijo odgojila, zahvalila je na tihem Boga, da je pripustil njenej, na videz tako zapuščeni in žalostni osodi izvršiti tako sveto blagoslovljeno nalogo.

„Dragi Filip! ko bi jo mogla bolj ljubiti,“ vzkliknila je in debele solze so jej drle po licih, „ljubila bi jo zarad tebe in zarad njene sladke, nedolžne in trpeče matere.“

„In ti, Emilija! mi odpustiš?“ rekel je Filip, ko sta končavši žalostne povesti o mino-

moč. Bog in sreča slovanska pomagajta vrlim našim bratom dalje na potu zmage in slave!

Tolažilno je zopet poročilo, da Rusi energično pošiljajo v Kavkaz in Azijo nove večje vojske. Iz tega se sme sklepati, da hočejo kmalu sijajno obrusiti nepovoljno reteriranje svoje iz Azije, katero sovražniki Slovanstva zdaj tako radikalno in škodoželjno porablja zoper Ruse in Slované.

Denes se tudi iz Carigrada uže potrjuje v telegramu, ki ga zgoraj poročamo, da so bili Turki tepeni pri Bajazetu (ali Bajazidu). Da so se od tam umaknili Rusi, razložno je iz petersburgskega telegrama, zakaj.

Cetinjski telegram poroča, da so Črnogorci zopet ofenzivo poprijeli, Turke pretepli in šest vasij osvojili, ob enem pak obleganje trdnega Nikšića zopet začeli. Sulejman-paša, ki je obupal v svojej nameri, ukrotiti črnogorsko sokolje gnezdo, ima nalog svojo tepeno vojsko v Bulgarijo poslati, da se tam proti Rusom poskusi. Konec tega tedna, pravi telegram, pride tje. Žalibog, da je hrabra črnogorska mala vojska preveč utrujena. Sicer bi zdaj mogla uspešno napredovati v Hercegovini.

Turki mej tem neusmiljeno gospodarijo, plenijo in moré mej kristijani po Bolgariji, kakor tudi po Bosni. Nij čuda torej, če do krvi razdraženi Bolgari potem, kadar se morajo njih krvniki Turki pred Rusi umikati, tudi krvavo maščevanje na svojo zastavo zapisujejo in so grozni v svojej osveti.

Vse pa, kar turkoljubi o „ruskih neusmiljenostih“ pišejo, so judovsko-nemško-angleške laži. Zlasti severni pruski Nemci naj bi o tacih rečeh tiho bili, ker je še vsem ljudem v živem spominu, kako barbarsko so se oni na Francoskem obnašali.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 17. julija.

Ker je sklepanje *nagodbe* z Ogersko izpodletelo in se bode še le jeseni zopet poskušati moralo, vlada v ogerskih krogih velika potrtost in dualistični sistem sam je na Dunaji dobil velik potres. To se vedno bolj vidi. Bog daj, na korist Avstrije, da bi dalje šlo v tem smislu.

Hrvatski sabor bode, kakor „Agr. Ztg.“ poroča, 15. avgusta sešel se. Vendar bodo Hrvatje v tem prevažnem času zopet kaj oglasili se.

losti, se vsa udajala sladkim mislim na sedanje svoje veselje.

„Odpustiti? — O Filip! kaj naj bi ti odpustila?“

„Čin, ki te je zagrnil v temno noč,“ odgovoril je Filip žalostno.

„Filip!“ vzkliknila je Emilija grajljivo, „ali si mogel le za trenotek misliti, da bi tebe bila zaradi tega krivila, da bi tebi bila to očitala le za trenotek celo v najskrivnejših mislih?“

„Predraga Emilija! ne rada, o tem sem prepričan. A ti si pozabila, kar jaz nikdar, nikdar ne morem pozabiti, da v tvojih bolečinah se nij le izrekla mučilna misel, ampak izustila so se tudi usta, da tvoje srce nikdar ne bode izpozabilo in odpustilo neusmiljeni roki, ki ti je uročila toliko bolečino.“

„Filip! ti neusmiljen! Nikdar, celo v najhujši mrzlici tebe nikdar nijsem tako obrekovala in ti storila toliko krivice. Če se je moje neotroško srce pregrešno uprlo neusmiljeni

Vnanje države.

V *Srbiji* vre mej prebivalstvom, kakor je to lahko razumljivo po tacih katastrofah, kakor so to vrlo slovansko državico zadele. Stirideset mož iz opozicije je bilo v zapor dejanih. Konservativni klub je bil razpuščen te dni. Manjšina je bila izstopila iz narodne skupščine zaradi opozicije proti vladi, ki hoče čakati, kaj pride in le potem zopet v boj stopiti, če dovoljenje dobi. Kakor naš današnji telegram poroča, voljeni so zopet opozicijonalcem, proti volji vlade. Pomen te volitve se mora v polnej celoti še le v naslednjem času razjasniti, kmalu.

Večina *francoskih* novin misli, da bodo volitve 14. oktobra.

Vlada ima svoje kandidate uže nasnovane. Mej temi bode baje 330 bonapartistov, 115 legitimistov in 80 orleancev. Ta skupna koalicijska se bode torej zvezala zoper republikance in vlada bode pritiskala po vojaško.

Iz *Monakovega* se javlja, da je znani nemški škof Keteler umrl.

Nemški vladni krogi preklicujejo novico, ki je trdila, da hoče Bismark precej za mir posredovati, kadar Rusi čez Balkan pridejo. — Tudi „Agence Russe“ piše: Knez Bismark je rekel, da je zdaj vsako posredovanje nemogoče. Mej Rumunijo in Srbijo nij nobene konvencije! Avstrija in Rusija ste v tem složni, da tem deželam dobre svete dajeti, a se sicer ne mešati v njih posle.

Dopisi.

Iz *Kranja* 14. julija. [Izv. dop.]

Pomirili so se valovi, vihar je potihnil in na vršini prej tako razburjenega jezera plava mrtva kandidatura gospoda Dolenca. „De mortuis nil nisi bene!“

Ali bil je vroč dan, dan volitve! Komaj je potihnil poldanski zvon, uže so pričenjali rožljati vozovi iz starodavne Loke in trg pred gospod Dolenčevo gostilno se je napolnil s tevtonskimi podložniki nekdanjih brizinskih škofov. Prišlo je vse, kar nemškega „gre ino leze“ v Loko. Da bi učinili več utisa, imel je vsak svoj voz, ter pripeljal soboj — vso svojo družino. Lep venec zakonoželjnih udov, postaranih devic in kričeče opravljenih zakon-skih ženic se je razvil iz dolge vrste vozov. Gospa G . . . čeva, prachtvoll geschminkt, kot voditeljka teh amacon, je v enomer stiskala modrobojno legitimacijo volilno na — še vedno goreče svoje srce. Mej prišlimi je bil tudi loški gospod apotekar — mož brez najmanjše volilne pravice. Ali srce ga je gnalo ta dan v Kranj — pripeljal je sebe, svojo gospo in svojo gospico, ter obstal z

krivičnosti mojega očeta, vendar se nikdar nij zakrivilo take izdaje proti tebi.“

„Peklenska baba je tedaj lagala, rekši mi, da trepetáš celo pri mojem imenu.“

„Če sem trepetala, dragi Filip! trepetala sem, ker se je vsa moja narava uprla in mrmrala pri misli na storjeno ti krivico; in oh! veruj mi! če ti je govorila o čem drugem, kot o mojej neprestanej ljubezni, motila se je nesrečno.“

„Milost božja!“ vzkliknil je Filip; „kako zlobno sem bil prevaran!“

„Ne zlobno, ne,“ odvrnila je Emilija. „Gospa Ellisova z vsemi svojimi okamnelimi oblikami je bila v tem primerljivi žrtva okolščin. Bila je nama tuja in držala te je za nekoga drugega. A naj bi jo ti bil videl nekaj tednov pozneje, kako je objokovala nesrečno dogodbo, ki te je gnala v obupnost in kot so mislili, v smrt; potem, Filip! bi bil čutil, da sva jo bila sodila jako napačno in da je imela mehko milo srce pod kamenitim zastorom.“

dvema vozovoma pred Dolencem. To je bil vtis! — Prišli so tudi mnogovrstni gospodje Deisingerji, rahlo se smijajoči, na volilno zmago upajoči, in silno gorečnostjo pred taberno nemškega kandidata obstoječi. Če povem še, da so tudi „voča Homan“ prisopli, ter s nepopisljivo grandeco premerili nekolikokrat trg našega mestica, povedal sem pač vse, kar je mogoče povedati o tistem kapitalu loškem, ki je bil k nam priromal taisti dan.

Mej tem pa, ko se je v gradu Kieselstein vršila volitev, stala je omenjena feminina „cum sua causa“ loških volilcev zunaj pred poslopjem, ter pričakovala — radostnega izida. Ako se je pa primerilo, da je šel kak naroden, loški volilec mimo, brusile so za njim ostre svoje jezike in jezičke. In ko je šel mimo naroden gospod duhovnik, razburilo je to neko fanatiško, nemško erinjo tako, da ga je očitno zasramovala. Ne vé pa se, ali je to storila iz političnega prepričanja, ali pa iz drugega nagiba. Hudobni ljudje namreč govorijo, da tista rahla, v letih nepremladosti stvarica sovraži vse tiste ude moškega spola, ki se ženiti — ne smejo (fragnet nicht, warum?) Ali tako javno obnašanje se samo sodi! — Toliko o loških volilcih. Pač, še nekaj! Ko smo namreč srečnega izida volitve radostni proti večeru spremili narodne loške volilce do znane Luka Šmidove gostilne zunaj mesta, in smo uže davno bili iz spomina pustili nemške Ločane, sta se v hipu pripeljala dva gospoda Deisingerja za nami, ter krenila na gostilniško dvorišče. Sabo na vozu sta imela neko človeče, katero nam pak dosedaj nij bilo znano. Po ravnanji in obnašanji te stvari pa smo sklepali, da je moral to biti kakov loški „fakin.“ Ta fakinarska eksistenca tedaj, skočivša k vozu narodnih volilcev, je nemudoma iztrgala loškemu rodoljubu slovensko zastavo iz rok, ter jo je hotela vreči v prah. Srd, ki je nad takovim dejanjem nastal, se ne more popisati. V resnici! samo taktnemu obnašanju kranjskih in loških volilcev je prištevati, da se nij dopolnil škandal, kateri pa je bil provociran od one stranke. Gospoda Deisingerja in tista brezimna stvar pa so ostali, ter menda po našem odhodu prav junaško zabavljali na nas, ki smo jih zaslužene kazni rešili.

Z velikanskim ognjem pa so se tudi kranjski Nemci sami podajali v boj. Do zadnjega moža so prišli — in lichten haufen!

Onikrat sem se čudila grenki njeni britkosti, ker še le sedaj slutim, da je tudi obžalovala svojo trdosrčnost. Pa naj pozabiva žalostne dogodbe minolosti in upajva, da je ljubeznjiva roka, ki je najino življenje tako umerila, le iz milosti naložila nama toliko trpljenja.“

„Iz milosti?“ vskliknil je Filip. „O kaki milosti priča moja izkušnja ali tvoje življenje, ki je zakrito v večno temoto? Kaj moreš imenovati roko milostljivo, ki je mene storila za nesrečno orodje, tebe pa za trpinko vse tvoje žive dni in sicer za trpinko trpečo najstrašovitejšo nesrečo, ki jo človek more misliti?“

„Ne govori o mojej slepoti kot o nesreči,“ odvrnila je Emilija.

„Meni se uže dolgo ne zdi nesreča. Samo skozi temo ponočno mi spoznavamo luči nebeške in samo pregnani z zemlje stopamo skozi vrata raja nebeskega. Če prav sem imela oči, da bi bila videla čudovita dela božje narave, vendar sem jih zapirala pred pričami vsega mogočnega ljubezni, ki so me obdajale krog in

Nek davkar je uže pred volitvijo raznašal po mestu baharijo, da imajo Nemci 15 glasov večine v žepu. Cvet vseh pa je bil plemeniti Wouwermanns, der unvermeidliche herr professor! Ali za tisti dan je bil učeni mladenič obesil profesuro na kol, postal agitator, ter v potu svojega obraza priganjal volilce od vseh nemških kotov skupaj. Kakor besen je letal okrog, germanska kri pa mu je bila globoko v srcu zastala in rumeni obrazec se mu je lesketal, kakor rumena bruška v jeseni. Tako spolnuje ta profesor kulturonosno svojo nalogo!!

Presij, katerih se je posluževala nenarodna stranka, vam nečem naštevati. Kar se je moglo storiti, se je storilo, brez ozira na moralo in postavo. Nekega vinu vdanega volilca imeli so do trenutka volitve — v zaporu, da bi se jim ne bil v odločilnem trenutku izneveril. Zaprt pa je bil inteligentni ta volilec v prostorih, o katerih bi človek menil, da so namenjeni za vse drugo, kot pa za agitatorične namene!

V gradu Kieselstein pa je vrelo življenje, in če si stopil na dvorišče, zdelo se ti je, kakor da bi bil zašel mej kak turnir. Visoko iz oken so gledale „srednoveške“ gospodične in na zaspanih obrazih se jim je brala radost nad — gotovo nemško zmago. In ko je prišel k volitvi naroden, sivolas mož, katerega so pa zavoljo bolezni drugi morali skoraj nositi, smijale so se te nežne stvarice glasno, ter odkrile tako miločutna svoja srca. Ländlich, sittlich! —

Sedaj pa je volitev končana, in človek bi menil, da se pomirijo politične strasti. Ali Bog naj spozna naše Nemce! Svojo „politično zrelost“ kažejo sedaj s tem, da vsak cvajar, katerega imajo iskati pri kakem narodnjaku, takoj s strašnimi pisanji izterjavajo, s tožbami in eksekucijami grozevajo, vse potrebno blago iz Ljubljane naročevajo, ter svoje gostilne narodnjakom pred nosom zaperavajo. Grosse Leute das! Tudi se govori, da so v dveh nemških gostilnah sestavili listo, ter proskribirali celo rajdo gospodov, kateri ne dobijo ničesar — ako bi se zopet kedaj prikazali v svetih prostorih izvoljenih teh gostilnic. Reč je sama ob sebi smešna in pameten človek na vse to samo zakliče: spiessbürgerliche arroganz!

To pa nas tolaži, da sta Kranj in Loka

obvarovala čast slovenskega imena. V prvi vrsti gre torej hvala narodnim volilcem, kateri so trdno stali, in v nepresegljivi disciplini stopili na bojišče. Kakor skala so se držali, in niso se strašili pred jeznimi obrazi nasprotnikov, kateri so srda se tresoč še v zadnjih trenutkih poskušali z divjo agitacijo podreti narodno večino. Ali brez uspeha so se upirali, značajni Kranjci so zvesti ostali, tudi tedaj, ko so pred Derbičevim obrazom oddajali svoje glasove.

Iz Postojne 12. julija [Izv. dopis.]

Izvoljen je torej „naš Eduard“. Čudno bi pa zares bilo, da bi on pri tako nesramno razviti agitaciji propasti mogel. Ves „aparat“ bil je tu v Postonji, kakor tudi na Vrhniki in v Ložu za njega delaven in na vse kriplje s poštenimi in nepoštenimi sredstvi se je uplivalo na volilce, da prodere in zmaga Deu nad našim narodnim kandidatom.

Še zjutraj na dan volitve nadejali smo se zmage, ker nismo računali na to, da se bode iz Vrhnike prisul tako mnogo nemčurske sode. A videči te junake, kateri so seboj pripeljali zadnji dan ugrabljene, prej pa na našo stran stoječe volilce — polastila se je nas ona s sveto jezo združena tuga, katera nastaja v slučajih, ko se vidi, kako sin razbojniško ravna proti lastnej svojej materi, kako greši zoper svoj rod, in da se izpozabi in več ne vé, da **kri nij voda**. Vse te nesrečne volitve v Postojni uzrok je mlad, na političnemu polju zelo neizkušen mož iz Vrhnike. Mi vendarle nismo obupali in delali smo, kolikor je bilo v naše moči, in da meje postavne nismo prestopili. Vse jedno pa more naš kandidat gosp. Obreza biti ponosen, da je dobil 57 glasov, katere so mu dali popolnem neodvisni volilci mestjani in tržani in naj mu ne bode žal, ako od uradnikov, dasiravno ima med njimi tudi prijatelja (?) — nij dobil niti enega glasu. Manj ponosen pa naj bode dr. Deu, ker more vedeti, da ga je večinoma volil uradniški stan, da je ravno ta stan za njega delal, da je s 15 glasovi zmagal, in da torej nij zastopnik mesta in trgov.

Končno naj še omenim neke opazke, katero sem čul iz ust gospe, ne vem pa, je-li ona judinja ali žena katerega pastora. — Ko se je namreč na dan volitve med volitvijo cela druhal nabranih in pijanih fakinov vlekla kričaje po Postojni in veselivši se uže zmage dr.

Deu — je te bašibozuke ona gospa z dvema besedama „che porchi“ prav dobro karaktizirala.

Od Savinje 14. julija. [Izvirni dop.]

Ves tek volilne borbe v deželi naših sosednjih bratov Kranjcev nas je zanimal, a izid, ne rečem, osupnil, vendar pa iznenadil; kajti, da so se razen jednega vsa mesta in trgi izneverili, bi sicer ne bili verjeli, toda dandenes se vse povsodi žalibog potrjuje izrek: „Geld regiert die Welt“. — In pri vsem tem, da si so protivniki v raznih krajih vsako umazanost uporabljali v pridobitev večine glasov za svoje kandidate, bi vendar neka druga stranka bila se drugače postavila na stališče boja za narodne pravice. In to naj bi bili v prvi vrsti učitelji. Kajti učitelj premore v tem oziru mnogokaj; on si lahko pridobi vpliv pri starših, kateri bi se ozirali na besedo, ako bi jo hotel v pravem času in na pravem mestu v blagor svojega naroda izjaviti. — Toda kolikor mi je znano, so tudi te besede pri vas „bob v steno“, ker lačno kruhoborstvo — in sebična častizelnost ne dopustita naravnega pota do srca, katero bi naj čutilo narodno zavest. Jaz vem, da je v kranjskih mestih in trgih mnogo takih v „raj“ gledajočih mladimogojilcev, kateri sicer srkajo zdrav slovenski zrak, a vendar jih vsaka nemčurska sapa gnjili. — To se pravi: „sich in der Welt bemerkbar zeigen wollen, um sich auf einer keinen Grund habenden Stelle Halt zu verschaffen“. — Ali mislite, da vsak iznevernež — in izdajalec naroda orden dobi? Ali mislite, da bode vsak priliznjenec za viteza „des heiligen Grabes“ narejen? — Ne! — Za take ima narod, ki po enakih človečevih krivico trpi, črne bukve — večno prokletstvo. — Na večer volitve za mesta in trge je bil prišel v neki trg savinske doline pošten mož, ki je bil isti dan slučajno v Kamniku. In pravil je, da se je v tem slovenskem mestu streljalo v slavo poslanca Kecelja. — Zbolela nas je ta vest — in omilovali smo isti kraj, ki je poslanstvo dobil mož, kateremu „Agr. Pr.“ pravi „Ritter des heiligen Geistes“. Pred letom sem moža bil videl, a slišal sem tudi njegovo petje, mimoidoč neke gostilne, ko je on v sredi svojih somišljencev adjutantov „im tiefen Keller“ neznano čarobne „jodlerje“ lomil — in ravno takrat sem si mislil, ko zaslišim „das Kanonenrausch-Lied“: „Hab' mein Brüd'r lang'

krog. Veselivši se lepih in krasnih darov, padajočih na mojo stezo sem pozabila zahvaliti se daritelju in ga slaviti. Nehvaležnega srca sem potovala pregrešljivo in sebično stopaje, ter še mislila nijsem na varljive in goljufive zanjke, ki preté stopinjam mladosti; zato je oni, ki vedno nam v največjo korist čuje nad nami, varoval z očetovsko roko otroka, ki je bil zašel z edine steze držeče k pokoju in miru. Če prav me je hudo in nenadoma zadela njegova pokorivna šiba, vendar je njegova milost omečila njegovo pravičnost. Iz groba mojega veselja so pognale nade, ki bodo večno zelele. Izza temnega oblaka je izšla krasna svetloba. Kar je bilo zakritega zunanjemu mojemu očesu, odkrilo se je mojej razburjenej duši, in uže na zemlji je našel moj iznemirjen duh nebeški mir. Za to, dragi Filip! ne toži moje osode, ki zares nij prav nikakor žalostna; temveč veseli se z menoj misle na rajsko in ne preveč oddaljeno prebujenje, ko bodem z zveličanim obrazom stala pred prestolom božjim. Tam bodem zamakneno gledala

njegovo veličanstvo, s katerega bi bila morebiti izključena za večno, ko ne bi se bila mojemu duhu skozi zagrinjalo pozemeljske temote pokazala zvezda vodnica.“

Ko je bila izgovorila Emilija in je Filip zrl spoštljivo v njeno zamakneno obličje, videl slavno zmago neumrjočega duha in je premišljeval močni in velečasten vpliv priproste pobožnosti, odprle so se nenadoma duri in gospod Graham je vstopil.

Glas dobro znanih stopinj je obema motil in ustavil misli; rudečica ginjenosti, ki je bila polila Emilijina lica, se je spremenila v večjo, nego navadno blodost, ko je Filip polagoma se vzdignivši, stopil pred njenega očeta.

Gospod Graham se je videl v zadregi. Zamišljen mož se je približeval kot prisiljen gospodar, da bi pozdravil obiskovalca, ki je bil na videz pač tujec, a vendar bi lahko zahteval, da ga zopet spozna. Pogledaval je hčer kot da bi se nadejal, da bi ga predstavila ter v okom prišla njegovi zadregi. A ginjena Emi-

lija je le popolnoma molčala, na Filipovem obličju pa je okamnela vsaka raza, ko se je gospod Graham mu polagoma približeval.

Približal se je bil le za malo stopinj od mesta, kjer je stal Filip ter pričakoval njegovega pozdrava; a presunile so ga Filipove strmeče oči in njegova postava in hipoma se je ustavil. Za trenotek je zrl svojemu pasinku v bistre oči, omahoval je, zgrabil se za lovino poličico ter bi bil padel, ko bi mu Filip ne bil priskočil na pomoč ter ga peljal k stolu, stoječemu nasproti sofi.

In vendar niso spregovorili besedice. Gospod Graham je na stolu še vedno zrl gospoda Amorya v obličje ter je nazadnje ves začuden in ginjen vskliknil:

„Filip Amory! O moj živi Bog!“

„Da, oče!“ odvrnila je Emilija nenadoma vstavši in očeta za roke prijemši. „Da, Filip je; katerega smo tako dolgo imeli za mrtvega, nam je zopet dan, zdrav in krepek!“

(Dalje prih.)

nich' g'sehn" — da je vsa stvar jednaka glasom: „Ein freies Leben führen wir“.

Nam spodnjim Štajercem pa bode to živa učilna, kako se nam je prihodno jesen ravnati — in uže zdaj je treba o tem govoriti ter se sporazumeti o važnosti bodoče volitve, da kadar pride dan in resnica, pokazati naše pravične slovenske želje, da ne bomo sramotno v burji za sveto domačo stvar iskali v samem sebi nedovoljnega delovanja. — Da pa narodnjaki kranjski niso večine v deželnem zboru sedaj, kar se je uže naprej videlo, dobili, nas nikakor ne vznemirja, ker dobro vemo, da pride naš čas — in do tega je še jeden in jeden korak!

Domače stvari.

— („Slovenski Narod“) je bil včeraj **konfisciran** zavoljo dopisa iz Notranjskega, ki govori o volitvi in o boji na slavnem jugu. Zakaj so ravno oni dopis konfiscirali, to nam je uganka, kajti kaj posebnega v njem nismo ni slutili, in se zdaj konfiskacij varujemo uže zaradi poročil z bojišča, kolikor največ moremo.

— (Tudi „Slovenec“) je bil včeraj zaradi uvodnega članka in zaradi nečega dopisa konfisciran. — Hudi časi za slovensko žurnalistiko!

— (Dijakom), ki so se zdaj na svoj dom vrnili na kmete in v trge, bodi živo priporočano, buditi mej našim ljudstvom z živo besedo narodno slovensko zavest in ljubezen do naše domovine. Zadnje volitve so nam pokazale, kako je tega še vedno in vedno živo treba in da bode treba še mnogo let dela. Vsako malo, dobro vsajeno zrno s časom obrodi sad. Zlasti zdaj, ko se vodi velika slavjanska vojska, je neizmerno lahko in prijetno buditi slavjanski narodni čut mej našimi kmeti in tržani. Mladi prijatelji naše svete domovinske stvari naj ljudem pripovedujejo, kjer koli v dotiko pridejo s prostimi možmi, zlasti z mladino, kako smo tudi mi mali Slovenci ud onega velikega mogočnega debela velikanske slavjanske rodovine, kako so naši rodni bratje slavjanski Rusi nesebično šli v krvavi boj za osvobodjenje svojih in naših bratov Jugoslovanov; kako naši slavjanski bratje Črnogorci požrtvovalno znajo braniti svojo domovino, in narodnost, itd. To vse, globoko vcepljeno in skrbno razširjevano mej našim narodom, bode popravilo, vzbudilo, utrdilo narodno slovansko čuvstvo slovenskega ljudstva, in kadar bode to trdnješe, nemamo se ničesa bati.

— (Volitev velikih posestnikov) v kranjski deželni zbor, se je vršila, kakor uže v našem listu povedano, v soboto. Narodnih glasov je bilo oddanih le 19 (drugi niso bili prišli) nemškutarji so imeli baje 57 glasov in so volili gg.: Otto Apfaltrerna, grofa Blagaja, K. Dežmana, pl. Langerja, ljubljanskega župana Laschana, Karla Lukmana, dr. Savin-schega, br. Taufregerja, grofa G. Thurna, in c. kr. okr. glavarja Vesteneka. Narodni so glasovali za gg.: dr. Ahačiča, Bernarda, Dolenca, barona Lazzarinija, grofa Margherija, Karla Rudeža, Jos. Sevnika, Mihaela Starčeta, Hija-cinta Turna, Jan. Urbančiča, Rajmunda Vašiča.

— („Agramer Presse“) od sobote ima pod naslovom „Die vaterländische Ehrlichkeit besiegt“ prav izvrsten članek, ki s pravo in resnično besedo karakterizira naše volitve

in nemškutarsko večino. Ponatisniti ga žalibog ne moremo, ker v Zagrebu imajo drug tiskoven zakon. Tudi „Politik“ ima dober članek o naših volitvah, katerega, ker je uže cenzuro našega tiskovnega zakona pasiral, prinese mo prihodnjič.

— (Koncert Krežma.) Evropsko slavni hrvatski umetnik na goslih, po kritiki iz Rima, Florence, Milana, Pariza itd. znani uredni naslednik Paganinija, gospod Franjo Krežma s podporo svoje sestre umetnice na glasoviru gospodične Ane Krežma, bode petek 20. t. m. zvečer ob 8. uri v ljubljanskej čitalnici koncertiral. Dolžnost nam je to novost našim bralcem s tem pristavkom naznaniti, da nobeden ljubitelj muzike ne zamudi te prihke, da slavnega umetnika čuje.

— (Na ljubljanskej realki) je bilo letos učencev: 158 Slovencev in 134 Nemcev, 7 Hrvatov, 2 Čeha, 33 Italijanov. V programu priobčuje učitelj Knapitsch spis „onesnaženje Ljubljane pri njenem pretoku skozi mesto“, v katerem spisu dokaže, da se Ljubljana nikakor ne onečisti tako kakor se sploh meni, ker hitro teče.

— (Na novomeške gimnaziji) je bilo baš pretečeno šolsko leto 1877: Slovencev 107 in Nemcev le 8. Kljub temu pa je učni jezik tega zavoda le nemški. — V programu nahajamo lantinsk spis prof. Ogorka o Sokratu v družini.

— (Pomiloščenje.) Cesar je 4 kaznjencem na ljubljanskem gradu, in 4 kaznjencem v Bégunjah odpustil daljšo kazen.

— (Samoumor zaradi nenarejene mature.) V zadnjem listu smo poročali, da je v Celovcu mlad dečko se stolpa „padel“ in se ubil. Celovski listi pravijo, da se je sam z viška spustil v smrt, ker — na realki nij bil mature naredil.

— (Iz Ljutomer) se nam piše: 7. julija je toča napravila v obsegu našega okrajnega glavarstva neizmerno škodo; pripoveduje se, da utegne znašati vsa kvar do blizo 1 milijona gld., posebno je zadet gornje-radgonski okraj, kjer je toča čisto vse oklestila, padala pa je tudi debela kakor oreh in kurja jajca. Te dni je prišel škodo pregledovat sam c. kr. namestnik iz Gradca. — Tudi severno od Radgone in po Prekmurskem je bila huda nevihta s točo. — Kmet je pač siromak. — Kjer nij toče bilo, je še dovolj dobra letina. — Gorice dobro kažejo, toda vsled pomladanskega mraza bode trs le malo obrodil. — Draginja je pri pri nas vedno večja, vojno turško-rusko torej tudi mi občutimo.

— (Strašna nevihta) je bila v soboto po lavantinske dolini na Koroškem. Najstareši ljudje take nevihte ne spomnijo se. Po polji je kar obrito vse, na sto in sto ptičev je ležalo mrtvih po tleh, drevesa, ki so meter debela, je ruvalo s korenem, ceste je razkopavalo in reka Lavant je žugala vse preplaviti.

Razne vesti.

* (Nevarna najdba.) Žena nekega rokodelca v večje vasi blizu Hamburga je dobila nedavno zjutraj precejšnjo škatljo pred svojo hišo; od kod je prišla, nij mogla vedeti. Žena je mislila, da je v škatli kako izpostavljeno novorojeno dete. Da jo torej svojemu dvajsetletnemu sinu Karlu, naj jo gre na vrt odpret. Sin jo nese tja, začne razbijati, a naenkrat se mej strašnim pokom vse razleti in ubogemu mladeniču ves život raztrga, da bode težko ostal. Zakaj je kdo ta zločin naredil in kdo ga je, to se ne dá zvedeti.

* (Cigansko.) Te dni se je na velikem trgu v Zagrebu nek cigan skoraj do nazega slekel in po ulicah okolo hodil. Pandurja, ki bi bil divjaka zgrabil in zaprl, nij bilo nikjer nobenega videti.

Tuji.

14. julija:

Pri Slonu: Weiss iz Dunaja. — Stand iz Reke. — Grahar iz Zagreba. — Thoman iz Smerka. — Girardi iz Italije.

Dunajska borza 17. julija.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	61 gld. 60 kr.
Enotni drž. dolg v srebru	67 " 25 "
Zlata renta	73 " 90 "
1860 drž. posojilo	114 " — "
Akcije narodne banke	801 " — "
Kreditne akcije	150 " 80 "
London	124 " 85 "
Napol.	9 " 94 "
C. k. cekini	5 " 91 "
Srebro	109 " 45 "
Državne marke	61 " 30 "

inom bolnim moč in zdravje brez leka

in brez stroškov po izvrstni

Revalescière du Barry

v Londonu.

30 let uže je nij bolezn, ki bi je ne bila ozdravila ta prijetna zdravilna hrana, pri odraslih i otrocih brez medicin in stroškov; zdravi vse bolezni v ledenu, na živcih, dalje prsne, i na jetrah; šleze i naduho, bolečine v ledvicah, jetiko, kašelj, neprobavljenje, zaprtje, prehlajenje, nespunje, slabosti, slatilo, vodenico, mrzlico, vrtoglavje, silenje krvi v glavo, šumenje v ušesih, slabosti in blevanje pri nosečih, ožnost, diabet, trganje, shujšanje, bledico i a prehlajenje; posebno se priporoča za dojenice in je bolje, nego dojnično mleko. — Izkaz iz mej 80.000 spricval zdravih, brez vsake medicine, mej njimi spricvala profesorja Dr. Wurzerja, g. F. V. Beneka, prazega profesorja medicine na vseučilišču v Mariboru, zdravilnega svetnika Dr. Angelsteina, Dr. Shorelanda, Mr. Campbella, prof. Dr. Dédé, Dr. Uré, grofinje Castle-stuart, Markize de Bréhan s mnogo drugih imenitnih osob, se razpošiljava na posebno zahtevanje zastoj.

Kratki izkaz iz 80.000 spricvalov.

Na Dunaji, 13. aprila 1872.

Prešlo je uže sedem mescev, odkar sem bil v brezupnem stanju. Trpel sem vsled prsnih i čustvenih bolečin, in sicer tako, da sem od dne do dne vidno gnil, in to zaprelo je dolgo časa moje študije. Čul sem od Vaše čudapolne Revalescière prišel sem jo rabiti in zagotovim Vas, da se čutim po mesečnem užitku Vaše tečne in okusne Revalescière popo nem zdrav, tako, da brez najmanjšega tresenja morem zopet pisati. Zaradi tega priporočam vsem bolnim to primerno prav cenó in okusno hrano, kot najboljši pripom ček, ter ostanem Vaš adani

Gabriel Teschner,

služatelj javnih višjih trgovskih šol.

Pismo visoko plemenite markize de Bréhan.

Neapel, 17. aprila 1862.

Gospod! Vsled neke bolezni na jetrah bilo je moje stanje hušanja in bolečin vsake vrste sedem let sem strašno. Nijsem mogla niti čitati niti pisati, tresle so se vse čutnice na celem životu, slabo prebavljenje, vedno nespunje, ter sem trpela vedno na razdraženi čutnici, katero me je sem ter tja preganjalo in me ne jedni trenotek na miru pustilo, in pri tem bila sem melanholična najvišje stopinje. Mnogi zdravniki poskusili so vse, brez da bi moje bolečine zlažali. V polnej obupnosti poskusila sem Vašo Revalescière in sedaj, ko jo uživam tri mesece, zahvaljujem se bogu. Revalescière zasluži največje hvalo, pridobila mi je zopet zdravje i me stavila v stanje, da morem moje društveno pozicijo zopet uživati. Dovolite gospod, zagotovjenja moje prisrčne hvalečnosti in popomega spoštovanja.

Markize de Bréhan.

St. 65.715. Gospodični de Montlouis na neprebavljenju, nespunji in hušanju.

St. 75.877. Flor. Köllerja, c. kr. vojašk. oskrbnika, Veliki Varaždin, na pljučnem kašlju in bolehanju dušnika, omotici in tišanju v prsih.

Revalescière je akur tečnejša, nego meso, tor se pri odraslih in otrocih priurani 50krat več na dan, ko pri zdravilih.

V premetih pusicah po pol funta 1 gold. 50 kr., 1 unt 2 gold. 50 kr., 2 funta 4 gold. 50 kr., 6 funtov 10 gold., 12 funtov 20 gold., 24 funtov 36 gold.

Revalescière-Biscuiton v pusicah in Revalescière-Chocolatée v prahu 12 tas 1 gld. 50 kr., 24 tas 2 gld. 50 kr., 48 tas 4 gld. 50 kr., v prahu 24 tas 10 gld. prodaje: Dr. Barry & Comp. na Dunaji, Weid-bergskega št. 8, kakor v vsah mestih pri dobrih lekarnah in specialnih trgovcih; tudi razpošilja dajanje biva na vse kraje po poštnih nakaznicah ali povsejki. V Ljubljani Ed. Schar, J. Svoboda, lekar pri „zlatem oru“, v škoti pri lekarju J. Pro-damu, v Celovcu pri lekarju Birnsacherju, v Spiljetu pri lekarju Aljinoviču, v Trstu pri lekarju Jakobu Serravallo, pri drogeristu P. Rocca in J. Hirsch, v Zadru pri Androviču. (115)